

NUORISOINTERNATIONALE

(KIRJOITELMA)

Tämän nimisenä on vuoden 1915 syyskuun 1 pstä ilmestynyt Sveitsissä saksankielinen „Sosialististen nuorisojärjestöjen kansainvälisen liiton taistelu- ja propagandalehti”. Kaikkiaan on ilmestynyt jo 6 numeroa tätä julkaisua, joka on välttämättömästi pantava yleensä merkille ja jota niin ikään suositeltakoon innokkaasti kaikille niille puolueemme jäsenille, joilla on tilaisuus olla kosketuksissa ulkomaisiin sosialidemokraattisiin puolueisiin ja nuorisojärjestöihin.

Euroopan useimmat viralliset sosialidemokraattiset puolueet ovat nykyään mitä halpamaisimman ja konnamaisimman sosialishovinismin ja opportunistismin kannalla. Sellaisia ovat Saksan ja Ranskan sosialidemokraattiset puolueet, Englannin fabianilainen puolue⁷⁰ ja „työväenpuolue”⁷¹, Ruotsin, Hollannin (Troelstran puolue), Tanskan, Itävalan y.m. puolueet. Sveitsin puolueessa, vaikka äärimmäiset opportunistit ovatkin eronneet (työväenliikkeen suureksi onneksi) *ei*-puolueeksi — „Grütli-liitoksi”, on sosialidemokraattisen puolueen sisälle silti jäänyt lukuisia opportunistisia, sosialishovinistisia ja Kautskyn ajatuskannalla olevia johtomiehiä, joiden vaikutus puolueen asioihin on *valtava*.

Kun asiaintila Euroopassa on tällainen, sosialististen nuorisojärjestöjen liitolle lankeaa valtava, kiitollinen, mutta samalla myös vaikea tehtävä: taistella vallankumouksellisen internationalismin, todellisen sosialismin *hyväksi* ja vallalla olevia imperialistisen porvariston puolelle siirtyneitä opportunisteja vastaan. „Nuorisointernationalessa” on julkaistu useita hyviä vallankumouksellista internationalismia puolustavia artikkeleja, ja koko julkaisun läpikäyvänä vallitsevana henkenä on palava viha niitä

socialismin petteureita kohtaan, jotka „puolustavat isänmaata” nykyisessä sodassa, ja mitä vilpittömin pyrkimys puhdistaa kansainvälinen työväenliike sitä kalvavasta shovinismista ja opportunistista.

Teoreettista selvyyttä ja varmuutta ei nuorisolehdellä tietysti *vielä* ole eikä ehken tule koskaan olemaankaan juuri sen vuoksi, että se on kuohuvan, poreilevan, etsivän nuorison äänenkannattaja. Mutta *tämän* väen keskuudessa tavattavaan teoreettisen selvyuden puuttumiseen meidän on suhtaannuttava kokonaan toisin kuin me suhtaannumme ja meidän tulee suhtaantua „orgkomitealaistemme”, „sosialivallankumouksellisten”, tolstoilaisten, anarkistien, koko Euroopan kautskylaisten („keskustalaisten”) y.m. päässä vallitsevaan teoreettiseen sekamelskaan ja vallankumouksellisen johdonmukaisuuden puuttumiseen heidän sydämessään. Toista on, kun proletariaattia harhauttavat aikaihmitset, jotka pyrkivät johtamaan ja opettamaan muita: heitä vastaan on käytävä *armotonta* taistelua. Toista ovat *nuorisojärjestöt*, jotka ilmoittavat avoimesti, että ne vielä opiskelevat ja että niiden tärkein tehtävä on kouluttaa socialististen puolueiden työntekijöitä. Näitä henkilöitä on kaikin tavoin autettava, suhtaannuttava mahdollisimman kärsivällisesti heidän virheisiinsä koettaen ojentaa heitä vähitellen ja etupäässä *neuvomalla* eikä taistelemalla. Usein käy niin, että iäkkäämmän ja vanhemman sukupolven edustajat *eivät osaa* suhtaantua oikealla tavalla nuorisoon, joka joutuu välttämättömyyden pakosta lähenemään sosialismia *toisin, toista tietä, toisella tavalla, toisissa* oloissa kuin heidän isänsä. Sen tähden meidän on muun muassa ehdottomasti kannatettava nuorisoliiton *järjestöllistä itsenäisyyttä* ja näin on tehtävä itse asian olemuksen vuoksi *eikä vain* siksi, että opportunistit pelkäävät tuota itsenäisyyttä. Sillä ellei nuorisolla ole täyttä itsenäisyyttä, se *ei voi* kehittää keskuudestaan hyviä socialisteja eikä valmistautua viemään sosialismia *eteenpäin*.

Siis täysi itsenäisyys nuorisoliitoille, mutta myös täysi vapaus arvostella toverillisesti niiden virheitä! Meidän ei pidä imarrella nuorisoa.

Mainitsemamme mainion julkaisun virheitä ovat ennen muuta seuraavat kolme virhettä:

1) Aseistariisuutumisen- (eli „aseistariisumis”-) kysymyksessä ollaan väärällä kannalla, jota olemme arvostelleet

edellä erikoisessa artikkelissa *. On syytä olettaa virheen aiheutuneen yksinomaan hyvästä tarkoituksesta korostaa, että on pyrittävä „hävittämään kokonaan militarismi” (mikä on aivan oikein), mutta samalla on unohdettu, mikä merkitys on kansalaissodilla sosialistisessa vallankumouksessa.

2) Kysymyksessä, mikä ero on sosialistien ja anarkistien suhtaantumisessa valtioon, tov. Nota-Benen⁷² artikkelissa (№ 6) on tehty hyvin paha virhe (niin kuin eräissä muissakin kysymyksissä, esim. *perusteltaessa* taisteluamme „isänmaan puolustus”-tunnusta vastaan). Kirjoittaja haluaa antaa „selvän kuvan valtiosta yleensä” (samalla kun kuvaillaan imperialistista rosvovaltiota). Hän siteeraa useita Marxin ja Engelsin lausuntoja. Hän päättyy m.m. kahteen seuraavaan johtopäätökseen:

a) ....„Kerrassaan virheellistä on pitää sosialistien ja anarkistien eroavaisuutena sitä, että ensin mainitut ovat valtion kannattajia ja viimeksi mainitut sen vastustajia. Itse asiassa he eroavat toisistaan siinä, että vallankumoukselliset sosialidemokraatit tahtovat järjestää uuden yhteiskunnallisen tuotannon keskitetyksi, t.s. teknillisesti mahdollisimman edistykseksi, jota vastoin anarkistinen desentralisoitu tuotanto olisi vain taka-askel, palaamista vanhaan tekniikkaan, vanhaan liikeyritysmuotoon”. Se on väärin. Kirjoittaja asettaa kysymyksen, mikä ero on sosialistien ja anarkistien suhtaantumisessa *valtioon*, mutta *ei* vastaa tähän, vaan *toiseen* kysymykseen, mikä ero on heidän suhtaantumisessaan tulevan yhteiskunnan taloudelliseen perustaan. Tämä on tietysti hyvin tärkeä ja välttämätön kysymys. Mutta siitä ei suinkaan seuraa, että voidaan unohtaa *pääasia* sosialistien ja anarkistien erilaisessa suhtaantumisessa valtioon. Sosialistien mielestä on käytettävä hyväksi nykyaikaista valtiota ja sen laitoksia taistelussa työväenluokan vapauttamiseksi ja valtiota on käytettävä myös omalaatuisena kapitalismista sosialismiin johtavana siirtymämuotona. Tällaisena siirtymämuotona, *niin ikään* valtiona, on proletariaatin diktatuuri.

Anarkistit tahtovat „kumota” valtion, „räjäyttää” („sprengein”) sen, niin kuin tov. Nota-Bene eräessä kohdassa sanoo, esittäen tuon näkökannan virheellisesti sosialistien

* Ks. tätä osaa, ss. 88—99. *Toim.*

näkökannaksi. Sosialistit — kirjoittaja on valitettavasti siteerannut liian epätäydellisesti tätä koskevat Engelsin sanat — ovat sitä mieltä, että porvariston pakkoluovuttamisen *jälkeen* valtio „kuolee”, „nukahtaa” hiljalleen.

b) „Sosialidemokratian, joka on tai jonka ainakin pitäisi olla joukkojen kasvattaja, täytyy nyt korostaa enemmän kuin koskaan, että se suhtaantuu periaatteessa vihamielisesti valtioon... Nykyinen sota on näyttänyt, miten syväälle valtiollisuus on työntänyt juurensa työläisten sisimpään”. Näin kirjoittaa tov. Nota-Bene. Jotta voitaisiin „korostaa” sitä, että suhtaannutaan „periaatteessa vihamielisesti” valtioon, on todellakin oltava „selvä” käsitys siitä, mutta kirjoittajaltapa puuttuukin juuri selvyys. Sanonta „valtiollisuuden juuret” on jo kerrassaan sekava, se ei ole marxilainen eikä sosialistinen. Tässä eivät ole vastakkain suinkaan „valtiollisuus” ja valtiollisuuden kieltäminen, vaan opportunistinen politiikka (t.s. opportunistinen, reformistinen, porvarillinen suhtaantuminen valtioon) ja vallankumouksellinen sosialidemokraattinen politiikka (t.s. vallankumouksellinen sosialidemokraattinen suhtaantuminen porvarilliseen valtioon ja valtion käyttämiseen porvaristoa vastaan sen kukistamiseksi). Nämä ovat kerrassaan ja kokonaan eri asioita. Tähän peräti tärkeään kysymykseen toivomme voivamme palata erikoisessa artikkelissa ⁷³.

3) „Sosialististen nuorisjärjestöjen kansainvälisen liiton periaatejulistuksessa”, joka julkaistiin 6. numerossa „sihteeristön luonnoksena”, on melko runsaasti erinäisiä epätarkkuuksia ja puuttuu tyyten *pääasia*: ei ole asetettu selvästi vastakkain niitä *kolmea* perussuuntaa (socialishovinismi; „keskusta”; vasemmistolaiset), jotka kamppailevat nyt koko maailman sosialistisessa liikkeessä.

Vielä kerran: tällaiset virheet on torjuttava ja selitettävä, koetettava kaikin voimin päästä kosketukseen ja yhteyteen nuorisjärjestöjen kanssa, autettava niitä kaikin tavoin, mutta niihin on osattava suhtaantua *oikealla tavalla*.